

Има људи који прочитају пар сајтова, оставе пар коментара, сретну се у пролазу са неким политичарем – и одмах умисле да су политички аналитичари. Што су необразованији и површнији, то су уверенији да боље знају „шта се крије“ иза неке појаве и „ко се крије“ иза неке личности. То су *криптоаналитичари* – аналитичари завере, људи који иза свега проналазе доказе деловања једне моћне, тајне организације.

Како се тачно зове та организација, око тога се криптоаналитичари обично не могу да сложе. Неко и даље прича о „Удби“, неко о ЦИА-и, неко о Јеврејима, неко о масонима, неко о Ватикану, неко о хомосексуалцима... (Не кажемо да у тим теоријама понекад нема неко зрнце смисла, напokon, сви ови фактори доиста постоје и делују у већој или мањој мери, али ствари најчешће напросто не функционишу тако просто и једнодимензионално како замишљају ови кафански конспиролози.) У сваком случају, оно око чега се сви криптоаналитичари слажу јесте да оно што сваком разумном изгледа бело, заправо, по својој природи, није ништа друго него црно, само је некакав Демон све људе успео да превари – све осим наравно њих.

Таквих мудраца је, наравно, увек било и увек ће бити. И све је у реду док не почну да дају тон неком медију, или чак јавности. Онда настају проблеми. Јер такви „аналитичари“ не дозвољавају другачији поглед на неко питање. Они ће, наиме, свакоме ко *не мисли* као они приписати да је и сам део „завере“. Не мислиш да је Пекић радио за Удбу? И ти си „удбаш“! Не мислиш да је патријарх тајни кардинал Ватикана? И ти си „ђубре католичко“! А најгоре у свему томе јесте то што својим небулозама, или, у најбољем случају, својим претеривањима, ови конспиролози често иду на руку управо оним силама против којих се, наводно, боре и компромитују чак и оне озбиљне и скрупулозне напоре да се продре иза површине догађаја и докуче запретене истине.

НСПМ је, у августу и септембру 2010, био жртва стампеда управо таквих криптоаналитичара. Због мањка слободне јавности у Србији (за шта је, не треба то заборавити, највише крив режим), наши теоретичари завере су се толико намножили – као патогене бактерије услед недостатка кисеоника – да су почели да дају тон неким патриотским сајтовима, па и једном недељнику. То су они које је Слободан Антонић,

недавно, помало грубо али у основи тачно, назвао медијима „трибалних националиста“. И, наравно, њима је НСПМ почео да смета. Основна аналитичка теза ових „трибалиста“ је, наиме, да су сви актери на политичкој и јавној сцени Србије само послушне марионете Вашингтона, чија је главна улога да једноставно варају народ. Чак и када се, рецимо, неки актер несумњиво супротставља „Империји“, па чак и када у том супротстављању страда, то онда није ништа друго до „представа за народ“, зато што су сви јавни актери *п* *о* *дифолту* агенти Вашингтона.

Тако су ови криптоаналитичари, летос, након скандалозне пресуде Међународног суда правде у Хагу, оптужили Јеремића да је, као један од марионета Империје, *намерно* поднео такву представку овом суду како би Србија тај спор са Вашингтоном изгубила. Онда је Ђорђе Вукадиновић написао да је то бесмилица, јер Јеремића по овдашњим западним амбасадама и НВО сектору не могу очима да смисле, а и да је он, ако ништа друго, сувише амбициозан политичар да би – све и да није патриота – дозволио да намерно изгуби једну тако важну битку. И нагласио да је сада најважније да Србија, макар и по цену „часног пораза“, нипошто не одустане од своје резолуције и расправе у Генералној скупштини УН, јер би то била срамна капитулација и изневеравање свих оних држава које нам до сада пружале подршку. Дакле, рекао је само то – и ништа више. На то је један од представника „српског криптоаналитичарског мишљења“ оптужио Вукадиновића да је „доктор Шајевич“ (!?), тј. интелектуалац који обично оштро критикује власт, али у кључним моментима за њене представнике налази оправдање. При томе је тај исти мудрац, црно на бело, утврдио да је Резолуција о Косову, коју је у име Србије Јеремић поднео УН, „отворено издајничка“, јер представља „фактичко признање независности Косова“!

Њему је, у истом недељнику, одговорио Антонић, који је одбио такву бесмислену диксвалификацију Вукадиновића и покушао да објасни зашто је та српска, односно „Јеремићева резолуција“ ипак елементарно патриотска. На то је, као на нечији знак, уследило стварање „гомиле за линч“. У тој гомили су били готово сви овдашњи криптоаналитичари, а на челу се налазио главни уредник тог недељника, као и уредници два новокомпонована „патриотска и антирежимска“ портала. Вукадиновић и Антонић су почашћени називима „будале“, „спавачи“ и „спин доктори“, били су засути најодвратнијим личним клеветима, а најшколованији међу криптоаналитичарима (такорећи, „доктор криптоанализе“), чак је „научно“ утврдио да је „друга Србија“ заправо измишљотина Вукадиновића и Антонића (како би се скренула пажња са правих непријатеља). Свесно или несвесно, ови турбо патриоти су се тако прикључили истој хајци коју су, у то време, против предлога резолуције, против Јеремића и – већ традиционално – против НСПМ, повели сви другосрбијански медији и прозападне структуре.

Чак ни када је, 9. септембра, након најстрашнијих притисака Империје, резолуција промењена (што је, разуме се, управо она капитулација на коју је Вукадиновић упозоравао), наши криптоаналитичари нису хтели да признају да је њихова првобитна теорија била погрешна, односно да је првобитни предлог резолуције (онај за који је наш врли криптоаналитичар компетентно утврдио да је „отворено издајнички“ и „као да га је писао Тачи“) био врло добар и да је задао велики проблем САД и њиховим савезницима. Не. Напротив. Они су наставили да пишу о „пројекту Јеремић“, чији је циљ да „превари српске патриоте“ и да се ради само о „Тадићевој игри“ и да је измена резолуције била већ унапред договорена. То што су због Јеремићеве резолуције у Београд долазили Вестервелле и Хејг, то што је Тадић ишао на рибање код Кетрин Ештон, то што су другосрбијански медији данима урлали на Тадића и Јеремића да „Србију одвајају од ЕУ“, то што су „објективни“ ЕУ-форични аналитичари, професори и експерти апокалиптично најављивали да ће се, уколико „свађалачки предлог резолуције“ не буде хитно повучен, Србија претворити у „изоловано острво“ и „Северну Кореју“ усред Европе, е све је то, по овим мудрацима, била само „представа за народ“, само „договорено позориште“, како би се Срби преварили у вези Јеремића и његовог патриотизма.

И да не буде неспоразума, „случај Јеремић“ је овде узет само као илустрација начина на који функционише ова криптоаналитичарска матрица. Тренутно се не упуштамо у – очигледно још прерану – коначну оцену његовог „лика и дела“, нити у то да ли би за њега лично, или Србију, можда било боље да се повукао са функције након 9. септембра, или из ДС-а после страначке скупштине. Чини нам се да ни он још сам није сасвим са собом рашчистио шта је, а поготово куда иде. Али, ако смо се нагледали толиких веких и љутих српских националиста који су „преврнули ћурак“ и постали европејци и атлантисти, зашто, бар теоретски, не дозволити могућност да би једном могло бити и обрнуто? У сваком случају, не можемо да не приметимо позитиван политички развој и нећемо да демонизујемо или отписујемо некога без довољно доказа и само зато што његово постојање квари у неким домаћим и страним круговима зацртану игру и уноси какву-такву дозу неизвесности на српској политичкој сцени.

Било како било, таман кад је постигнут консензус између српских евро-атлантиста и турбо патриота да је Јеремић главни губитник и кривац (за једне, зато што није победио Империју, а за друге зато што је уопште покушао да јој се супротстави), на Викиликсу су почеле да се објављују депеше америчких дипломата из којих се, поред осталог, јасно могло видети шта они мисле о Јеремићу. Поред осталог, да је главни „творац косовске политике“, да се више не може трпети његово „ударање у националистичке бубњеве“ и да „вођен својим личним интересима за самопромоцијом као и погрешном перцепцијом домаћег политичког окружења, планира нову дипломатску офанзиву на Косово“. Из ових депеша јасно се видело да овдашњи службеници Империје јако добро праве разлику између, рецимо, „кооперативног“ Шутановца, и „непослушног“ Јеремића, и врло добро знају ко је из Тадићевог естаблишмента њихов главни фаворит, а ко главни непријатељ, или макар жуљајући камичак у ципели Империје.

Али, да ли су наши криптоаналитичари, након објављивања ових депеша, променили нешто у својој теорији о „пројекту Јеремић“ (или о Вукадиновићу и Антонићу)? Или су се, недај боже, неке јавно извинили? Наравно да нису! Јер, наши су криптоаналитичари одмах непобитно утврдили, „као један на један“, да је и Викиликс само „пројекат ЦИА-е“, која је, јел` тако, пустила или исфабриковала 250.000 поверљивих докумената само да би преварила Србе и остале наивчине широм света. Али, не, *њих*, велике криптоаналитичаре и заверологе, Викиликс и ЦИА не могу да преваре! Они су исувише паметни па су одмах „провалили“ ко се и шта крије иза Асанжа и несрећног Бредлија Менинга (који је Викиликсу доставио поједина документа о рату у Ираку, па сад бива третиран „чврсто“ – како се каже у званичном саопштењу Пентагона – у једној америчкој војној бази).

Дакле, све то са прогоном и затварањем Асанжа и Менингама, све то са паником и црвеном узбуном Стејт департмента, Пентагона и ЦИА, све то са вишеструким потврдама независних стручњака из различитих области да су документи аутентични, све је то такође само једна представа! И ништа што се на Викиликсу открило, или што ће се у будућности открити, не може да буде узето као доказ за било шта. А најмање за то да је Јеремић, изгледа, ипак покушао да брани српске државне и националне интересе и да, заправо, никакав „пројекат Јеремић“ никада није ни постојао. Уосталом, не треба вам ту никакав Викиликс, нити велика памет. Довољно је само погледати српске евро-реформске медије да би се јасно видело ко су њихови миљеници, а ко дежурна мета. Покушајте се, на пример, присетити макар неког текста у којем се о актуелном министру одбране не говори у најлепшем светлу и упоредите ту идиличну медијску слику са оном каква је у последњих годину дана (дакле, отприлике од тренутка када је овај, по свему судећи, почео да изневерава надања Империје) стварана око Вука Јеремића. И све ће вам бити јасно. Али, не. Нема то везе. „Зна се“ да је „Јеремић издајник“ – као и они који то нису спремни одмах и безрезервно да прихвате – и да је „све фарса“. (С друге стране, интересантно да кад су, рецимо, у питању надолазећи напредњаци, ови патриотски Нострадамуси одједном више нису тако сигурни, не желе да „суде олако“, постају нагло „суптилни“, нијансирано аналитични и врло нерасположени да олако потезу оптужбе о „превари“, „фарси“ и „издаји“!?)

И да поновимо још једном. Не ради се овде сада толико о самом Јеремићу (мада је, по нашем мишљењу, он тих дана заиста био мета неоправданих напада, баш као и ми сами). Њега ћемо, исто као и друге актере, пратити и о свима њима судити најобјективније што умемо, колико је реч о демаскирању једног деструктивног крипто-обавештајног механизма који је сувише ефикасан да би био спонтан, а по којем за тили час од црног може да се направи бело, и обрнуто. Механизма који је наизглед турбо-патриотски, а некако увек испадне да у сваком конкретном случају ради управо оно што у том тренутку одговара Империји и њеним експозитурама.

Верујемо да је и ово довољно да се схвати колико је описана врста „криптоаналитике“ бесмислена и штетна. Али, нажалост, примера има још и тешко их је чак и побројати. Тако је крајем године одржана дуго најављивана и више пута одлагана изборна скупштина Демократске странке, на којој се Јеремић, очигледно мимо воље страначког врха, кандидовао за потпредседника и тамо, после негативне кампање и медијског топлог зеца којег су му приредили страначки другови (сетимо се само концентрисаних и готово хистеричних напада на њега због одлуке да не пошање представника у Осло на доделу Нобелове награде за мир кинеском дисиденту, као и мистериозног квара на систему за електронско бројање гласова), прошао као бос по трњу, заузевши на крају шесто место од шест кандидата. Да ли је то нешто доказало нашим стручњацима и да ли су макар мало посумњали у своје конструкције? Наравно да није и наравно да нису. А било је оних који су наставили са причом како је то све само „лукава игра“ Тадића и/или Империје, иако је било више него очигледно да је тих дана и месеци Јеремић био најнеомиљенија и најнападанија личност на политичкој сцени.

Коначно, пре неког времена се на ТВ одиграо дуел Јеремића и Чедо Јовановића. Свако разуман, ко је погледао емисију, могао је да примети не само дијаметрално супротне политичке ставове ове двојице актера, већ и личну мржњу главног фаворита Друге Србије према Јеремићу. Јовановић не само да се простачким речником обрушио на Јеремића, већ није хтео, готово све време емисије, чак ни да га погледа. Штавише, након емисије, један од главних петоколонашких идеолога и „барон“ грађанистичког НВО сектора, Миљенко Дерета, у својој редовној мозго-елиминаторској колумни, подвриснуо је да је ђаво однео шалу и да, са реконструкцијом или без реконструкције, „Јеремић мора да буде смењен“.

Па да ли је то нешто показало нашим криптоаналитичарима? Не, таман посла! То је био само још један доказ да је „све намештено“ и да је „пројекат Јеремић“ и даље актуелан! Овога пута се огласио лично „доктор криптоаналитике“ („Мистер Миша“), који је радосно ускликнуо: „Јел` сам вам рекао!“. Овај мудрац је, наиме, непобитно утврдио да је у питању још један „јадан покушај да се оживи пројекат `Церемаја патриота` тако што га ставе са Чедом пред народ, а Миљенко нападне . Сетите се приче о лажној фортификацији“, тријумфалистички је закључио своју „анализу“. Наравно, наш „доктор криптоаналитике“ ни овај пут није пропустио да све то зачини простачким алузијама на уреднике НСПМ као, ваљда, стубове, ако већ не и саме творце те завере и „лажне фортификације“.

И шта сад? Разуман човек, после свега, може само да помисли две ствари. Једно је да су ови наши „трибалистички турбо-заверолози“ некако посебно притупаста сорта

криптоаналитичара, коју, очигледно, ни највећи број доказа не може да разувери у вези са њиховом неинтелигентном теоријом. Дакле, као што војна самица и претња смртном казном за Менингама, или затвор за Асанжа, ове називи мудраце још више учвршћује у њиховом уверењу да је „све намештено“, тако чак и када би, рецимо, Јеремић био смењен са свог положаја, истеран из ДС или чак ухапшен, то би за њих био само још један доказ да су они у праву и да је реч о опасном „пројекту Јеремић“ који је смишљен са једним јединим циљем да „унесе конфузију међу српске патриотске бираче“. Што другосрбијанске перјанице жешће и бешње нападају НСПМ, Вукадиновића и Антонића и што они у више него неравноправној борби успевају да остваре већи утицај у српској јавности – то је у очима ових доконих мудраца више „поузданих доказа“ да је реч о намештаљци и „лажној фортификацији“.

Али, ако неки од наших трибалних заверолога можда и јесу мало тупи, а неки завидљиви, немогуће да су баш сви. (Не говоримо ту, наравно, о обичним читаоцима и коментаторима, поготово онима који то гледају из далека, али за оне одавде, поготово за људе којима је то струка, нема оправдања.) Елем, као што рекосмо, могућа је и друга опција. Можемо се запитати коме је у интересу непрестана кампања компромитације Јеремића као „лажног патриоте“ која се води на страницама поменутог недељника и сродних сајтова? Ко је у интересу да се Јеремић непрестано отрцава да је „прикривени издајник“, управо код публике која му је, у основи, наклоњена? И то управо у тренутку у коме се Империја на њега најстрашније обрушила због предлога резолуције који јој ама баш никако није одговарао!? Ко је одговара да се окамени актуелна политичка сцена, са једним дефинитивно ел-де-пе-изованим и де-јеремићизованим ДС-ом, бриселизованим напредњацима као једином реалном алтернативом – и ДСС-ом као „принципијелном“, али јаловом и безнадежном опозицијом? Ко је у интересу да се, на правди Бога, Вукадиновићу, Антонићу и целом НСПМ-у, само зато што одбијају да се укључе у ову хајку, приписује да су „издајници“ и „лажна фортификација“, и то у исто време док нас са свих страна нападају и док нам се убрзано пресецају и онако скромни ресурси? Ко је – сем Империји, њеним домаћим чаушима, као и једној, искрено речено, прилично импотентној националној странци – у интересу да се медијски демолира један перспективни про-патриотски политичар млађе генерације (што не значи да га не треба критиковати), који је тренутно, стицајем околности, и управо на овом месту на којем се налази, уз Милета Додика, најнезгоднија особа по интересе Империје на Балкану? И коме је у интересу да се малобројни, осведочено патриотски и некомпромитовани српски интелектуалци, који годинама, и то не без одређеног успеха, воде донкихотску битку за очување елементарно патриотских погледа и система вредности у српском друшву, дакле, да се управо они непрестано дифамирају као „лажњаци“, „сумњивци“ и „смутљивци“? Ко „гура“ ту причу, ко је производи, ко је и како шири и, коначно – најважније – коме таква прича несумњиво највише одговара?

Одговор је, верујемо, за сваког разумног човека, врло једноставан. Толико једноставан

да га не треба посебно наводити. (Мада нам, у случају потребе, неће бити тешко да се и тиме мало детаљније и конкретније позабавимо.)